

II Jornada Mundial dels avis i la gent gran

El diumenge 24 de juliol se celebra la II Jornada Mundial dels avis i la gent gran. El Papa Francesc va fixar el quart diumenge de juliol, prop de la festa del sant Joaquim i santa Anna, avis de Jesús, com a data per a aquesta celebració. El lema del missatge del Papa per aquesta segona jornada és: “Encara donaran fruit a la vellesa” (Sl 92, 15).

19/07/2022

MISSATGE DEL SANT PARE FRANCESC PER A LA II JORNADA MUNDIAL DELS AVIS I LA GENT GRAN

Benvolguda germana, benvolgut germà,

El versicle del salm 92 «encara donaran fruit a la vellesa» (v. 15) és una bona notícia, un veritable “evangelí”, que podem anunciar al món en ocasió de la segona Jornada Mundial dels Avis i la Gent Gran.

Això va a contracorrent respecte al qual el món pensa d’aquesta edat de la vida; i també respecte a l’actitud resignada d’alguns de nosaltres, ancians, que continuen endavant amb poca esperança i sense esperar res del futur.

A molts, la vellesa els fa por. La consideren una espècie de malaltia amb la qual és millor no entrar en contacte. Els ancians no ens concerneixen —pensen— i és millor que estiguin tan lluny com sigui possible, potser junts entre ells, en instal·lacions on els cuidin i ens evitin que ens hàgim de fer càrrec de les seves preocupacions. És la “cultura del rebuig”, aquesta mentalitat que, mentre ens fa sentir diferents dels més febles i aliens a les seves fragilitats, autoritza a imaginar camins separats entre “nosaltres” i “ells”. Però, en realitat, una llarga vida —així ensenya l’Escriptura— és una benedicció, i els ancians no són pàries dels quals cal prendre distància, sinó signes vivents de la bondat de Déu que concedeix vida en abundància. Beneïda la casa que cuida un ancià! Beneïda la família que honra els seus avis!

La vellesa, en efecte, no és una estació fàcil de comprendre, tampoc per a nosaltres que ja l'estem vivint. Malgrat que arriba després d'un llarg camí, ningú ens ha preparat per afrontar-la, i gairebé sembla que ens agafi per sorpresa. Les societats més desenvolupades inverteixen molt en aquesta edat de la vida, però no ajuden a interpretar-la; ofereixen plans d'assistència, però no projectes d'existència.^[1] Per això és difícil mirar el futur i entreveure-hi un horitzó cap al qual dirigir-se. D'una banda, estem temptats a exorcitzar la vellesa amagant les arrugues i fingint que sempre som joves; d'altra banda, sembla que no ens quedaria més que viure sense il·lusió, resignats a no tenir ja “fruits per donar”.

El final de l'activitat laboral i els fills ja autònoms fan disminuir els motius pels quals hem gastat moltes de les nostres energies. La consciència que les forces declinen o l'aparició d'una

malaltia poden posar en crisi les nostres certeses. El món —amb els seus temps accelerats, davant dels quals ens costa mantenir el pas— sembla que no ens deixa alternativa i ens porta a interioritzar la idea del rebuig. Això és el que porta l'orant del salm a exclamar: «No em rebutgis, doncs, al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor no m'abandonis» (71, 9).

Però el mateix salm —que descobreix la presència del Senyor a les diferents estacions de l'existència— ens convida a continuar esperant. En arribar la vellesa i els cabells blancs, Ell ens continuarà donant vida i no deixarà que siguem derrotats pel mal. Confiant en Ell, trobarem la força per lloar-lo cada vegada més (cf. vv. 14-20) i descobrirem que envellir no implica només el deteriorament natural del cos o l'ineludible passar del temps, sinó el do d'una llarga vida.

Envellir no és una condemna, és una benedicció!

Per això, hem de vigilar sobre nosaltres mateixos i aprendre a portar una vellesa activa també des del punt de vista espiritual, conreant la nostra vida interior per mitjà de la lectura assídua de la Paraula de Déu, l'oració quotidiana, la pràctica dels sagraments i la participació en la litúrgia. I, juntament amb la relació amb Déu, les relacions amb els altres, sobretot amb la família, els fills, els nets, als quals podem oferir el nostre afecte ple d'atencions; però també amb les persones pobres i afligides, a les quals ens podem apropar amb l'ajuda concreta i amb l'oració. Tot això ens ajudarà a no sentir-nos mers espectadors en el teatre del món, a no limitar-nos a “balconejar”, a mirar des de la finestra. Afinant, en canvi, els nostres sentits per reconèixer la presència del Senyor,^[2] serem com “oliveres frondoses dins

la casa de Déu” (cf. Sl 52,10), i
podrem ser una benedicció per a les
persones que viuen al nostre costat.

La vellesa no és un temps inútil en
què ens fem a un costat i abandonem
els remes a la barca, sinó que és una
estació per continuar donant fruits.
Hi ha una nova missió que ens
espera i ens convida a dirigir la
mirada cap al futur. «La sensibilitat
especial dels nostres ancians, de
l'edat anciana per les atencions, els
pensaments i els afectes que ens fan
més humans, hauria de tornar a ser
una vocació per a molts. I serà una
elecció d'amor dels ancians cap a les
noves generacions».^[3] És la nostra
aportació a la revolució de la
tendresa,^[4] una revolució espiritual i
pacífica de la qual us convido,
benvolguts avis i gent grans, a ser
protagonistes.

El món viu un temps de dura prova,
marcat primer per la tempesta

inesperada i furiosa de la pandèmia i, després, per una guerra que afecta la pau i el desenvolupament a escala mundial. No és casual que la guerra hagi tornat a Europa en el moment en què la generació que la va viure el segle passat està desapareixent. I aquestes grans crisis ens poden tornar insensibles al fet que hi ha altres “epidèmies” i altres formes esteses de violència que amenacen la família humana i la nostra casa comuna.

Davant de tot això, necessitem un canvi profund, una conversió que desmilitaritzi els cors i que permeti que cadascú reconegui en l'altre un germà. I nosaltres, avis i gent gran, tenim una gran responsabilitat: ensenyar a les dones i els homes del nostre temps a veure els altres amb la mateixa mirada comprensiva i tendra que dirigim als nostres nets. Hem afinat la nostra humanitat fent-nos càrrec dels altres, i avui podem

ser mestres d'una manera de viure pacífica i atenta amb els més febles. La nostra actitud potser es pot confondre amb debilitat o submissió, però seran els mansos, no els agressius ni els prevaricadors, els que heretaran la terra (cf. Mt 5, 5).

Un dels fruits que estem cridats a donar és el de protegir el món. «Tots hem passat pels genolls dels avis, que ens han portat en braços»^[5]; però avui és el temps de tenir sobre els nostres genolls —amb l'ajuda concreta o almenys amb l'oració—, juntament amb els nostres, tots aquells nets atemorits que encara no hem conegut i que potser fugen de la guerra o pateixen per la seva causa. Portem al nostre cor —com feia sant Josep, pare tendre i sol·lícit— els petits d'Ucraïna, de l'Afganistan i del Sudan del Sud.

Molts de nosaltres hem madurat una consciència sàvia i humil, que el món

tant necessita. No ens salvem sols, la felicitat és un pa que es menja junts. Testimoniem-ho als que s'enganyen pensant a trobar realització personal i èxit en l'enfrontament. Tots, també els més febles, ho poden fer. Fins i tot deixar que ens cuidin —sovint persones que provenen d'altres països— és una manera de dir que viure junts no només és possible, sinó necessari.

Benvolgudes àvies i benvolguts avis, benvolgudes ancianes i benvolguts ancians, en aquest món nostre estem cridats a ser artífexs de la revolució de la tendresa. Fem-ho, aprenent a utilitzar cada vegada més i millor l'instrument més valuós que tinguem, i que sigui el més apropiat per a la nostra edat: el de l'oració. «Convertim-nos també nosaltres una mica en poetes de l'oració: conreem el gust de buscar paraules nostres, tornem a apropiari-nos de les que ens ensenya la Paraula de Déu».^[6] La

nostra invocació confiada pot fer-hi molt, pot acompanyar el crit de dolor de qui pateix i pot contribuir a canviar els cors.

Podem ser «el “cor” permanent d'un gran santuari espiritual, en què l'oració de súplica i el cant de lloança sostenen la comunitat que treballa i lluita en el camp de la vida».^[7]—

És per això que la Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran és una ocasió per dir una vegada més, amb alegria, que l'Església vol festejar amb aquells als quals el Senyor — com diu la Bíblia — els ha concedit “una edat avançada”. Celebrem-la junts! Us convido a anunciar aquesta Jornada a les vostres parròquies i comunitats, a anar a visitar els ancians que estan més sols, a casa seva o a les residències on viuen. Intentem que ningú no visqui aquest dia en solitud. Tenir algú a qui esperar pot canviar el sentit dels dies

de qui ja no espera res de bo del futur; i d'una primera trobada en pot néixer una nova amistat. La visita als ancians que estan sols és una obra de misericòrdia del nostre temps.

Demanem a la Mare de Déu, Mare de la Tendresa, que ens faci a tots artífexs de la revolució de la tendresa, per alliberar junts el món de l'ombra de la solitud i del dimoni de la guerra.

Que la meva Benedicció, amb la seguretat de la meva proximitat afectuosa, us arribi a tots i als vostres éssers estimats. I, si us plau, no us oblideu de resar per mi.

Roma, Sant Joan de Laterà, 3 de maig de 2022, festa dels sants apòstols Felip i Jaume.

FRANCESC

[1] Catequesis sobre la vejez, 1: “La gracia del tiempo y la alianza de las edades de la vida” (23 de febrer de 2022).

[2] Ibíde, 5: “La fidelidad a la visita de Dios para la generación que viene” (30 de març de 2022).

[3] Ibídem, 3: “La ancianidad, recurso para la juventud despreocupada” (16 de març de 2022).

[4] Catequesis sobre san José, 8: “San José padre en la ternura” (19 de gener de 2022).

[5] Homilia durant la Santa Missa, I Jornada Mundial del Avis i la Gent Gran (25 de juliol de 2021).

[6] Catequesis sobre la familia, 7: “Los abuelos” (11 de març de 2015).

[7] Ibídem.

Copyright © Dicastero per la
Comunicazione - Libreria Editrice
Vaticana

Foto de Sven Mieke en Unsplash

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/ii-jornada-
mundial-del-avis-i-la-gent-gran/](https://opusdei.org/ca-ad/article/ii-jornada-mundial-del-avis-i-la-gent-gran/)
(05/03/2026)